Capcana Timpului
Lucian Mareş

În acele înserări de iarna, când noaptea roade din zi ca un cancer, când prin geam nu se deschide decât perspectiva indefinitului pe un cer monoton şi apăsător, când singurătatea devine atât de teribilă, încât te împietreşte într-un extaz paradoxal şi fără revelaţii, iar sentimentele nu tind nici spre viaţă şi nici spre moarte, rămânând aţintite înspre monotonia şi indefinitul cerului, în astfel de înserări se realizează condiţia obiectivă a groaznicei senzaţii de vid interior.

Nu cred că aş putea s-o definesc clar. N-am reuşit niciodată să descriu în cuvinte senzaţii pure fără să se piardă din esenţa lor; dar cert este că simţeam inutilitatea oricărui efort şi parcă timpul nu mai avea nicio valoare pentru mine în acest cadru al unei naturi pe deplin moarte. Palpitaţia naturii întreţine un ritm de viaţă stăpânită, care nu aşteaptă decât o izbucnire la lumină, dar iarna, cerul cenuşiu face senzaţia singurătăţii mult mai apăsătoare. În aceste seri de iarnă târzie simţeam că lumea se sfârşeşte sub ochii mei.

În timp ce aşteptam atingerea uşoară a somnului imaginile zilei precedente se succedau… iar eu retrăiam clipele trecute şi vedeam cum oamenii din jurul meu nu îmi mai crează niciun sentiment… Erau vagi, şterşi, prezenţa lor pentru mine era strict materială, dar şi aceasta părea să se destrame. Întreaga materie din jurul meu trăia într-un ritm de permanentă descompunere, şi odată cu ea eu mă pierdeam în ispita somnului…

Încă o noapte s-a scurs în eternitate. Mă trezesc fără ca starea mea să se fi schimbat. Din pat ridic privirea peste pervaz şi prin geamul îngheţat văd afară cum albul zăpezii se pierde într-o ceaţă nesfârşită din care copacii negri fără frunze, relicve ale unei naturi înfrânte, ieşeau din mormântul alb ca nişte mâini demonice şi hidoase implorând ceva, mimând o durere nesfârşită şi inexplicabilă. Să fie durerea izvorâtă din speranţele şi renunţările noastre îngropate în uitarea albă a iernii? Probabil – gândeam eu sceptic privind la acest peisaj lugubru ce-mi anima mie dimineţile.

În condiţii normale mi-ar fi plăcut să lenevesc un pic în aşternutul moale şi cald, dar acum, cu o plăcere sadică dau la o parte plapuma groasă şi mă las asediat de fiorii frigului unei dimineţi de iarnă.

În acest ritm al existenţei perimate, în timp ce din corpul meu se risipeau ultimele nostalgii ale somnului, deschid televizorul care, sper eu, va reuşi să mă facă să uit acest mers decadent al existenţei care trăia în toate fibrele conştiinţei mele lăuntrice.

Privind canalul de ştiri în monotona succesiune de imagini, deodată îl văd pe Vladimir Nicolescu, un cunoscut profesor-doctor în fizică cuantică. Era în faţa laboratorului de fizică nucleară din Bucureşti, asediat de reporteri înarmaţi cu microfoane. Această gloată avidă de informaţie şi senzaţional se ţinea scai de profesorul care încerca să se sustragă într-un mod cât mai elegant.

— Domnule profesor, consideraţi ca experienţa…

Nici nu apucă să termine întrebarea, căci profesorul i-o tăie scurt:

— Vă rog! Nu pot declara nimic în această clipă…

Experimentele sunt neconcludente. Încă mai lucrăm… vorbi profesorul grăbit, şi în clipa următoare dispăru dincolo de poarta laboratorului, lăsând în spate reporterii cu microfoanele îndreptate ostentativ spre uşa de sticlă.

Ciudat lucru! Nu în fiecare zi se întâmplă aşa ceva în preajma puţinelor laboratoare de cercetare rămase deschise. Lipsa finanţărilor tăiase cercetarea de pe „lista priorităţilor economico-strategice ale ţării”! Cu siguranţă o afirmaţie hazardată a acestui profesor a stârnit curiozitatea mass media, iar după eludarea cazului scandalos se va repune pe tapet opiniei publice problema acestor laboratoare. Eram circumspect, nebănuind posibilitatea vreunei descoperiri revoluţionare, tinzând mai mult să cred că totul e o nouă farsă, o nouă furtună într-un pahar cu apă din care proTV-ul avea să tragă foloase creând o isterie publică urmată de o explozie de audienţă. Ştirile continuară, şi aveau să-mi confirme temerile:

— Aşadar deocamdată nu vă putem da niciun fel de informaţii referitoare la mărturisirea profesorului Nicolescu, dar rămâneţi pe proTV căci în câteva minute vom reveni cu un reportaj despre laboratorul de fizică cuantică din Bucureşti, anunţă crainica înainte de începerea spoturilor publicitare.

Profund scârbit am închis televizorul şi am rămas cu telecomanda în mână asemeni unui semn de întrebare. Câteva clipe am fost ispitit de dorinţa de a afla ce se întâmplă dar am lepădat repede acest gând regresând în eterna plictiseală ce-mi anima existenţa de câteva săptămâni încoace.

Am ieşit afară. Ceaţa nu se ridicase, şi avea toate şansele să rămână aşa până pe la amiază.

Mergeam pe străzi lăturalnice, căutând o vagă senzaţie de linişte interioară pe care, culmea, o găseam doar atâta timp cât ascultam un impuls lăuntric care mă îndemna să fac un lucru ori să nu-l fac. Nu mai eram eu, nu mai era voinţa mea, şi odată ce mă văd ajuns în centrul oraşului observ că toţi ceilalţi oameni parcă se conformau întocmai stării mele de spirit.

În ochii mei toţi trecătorii semănau cu nişte automate; niciunul nu părea viu, toţi păreau împinşi de un resort nevăzut; mişcări geometrice; nimic spontan; surâsuri mecanice; gesticulări de fantome – totul era încremenit… Şi cum putea fi altfel când eu însumi eram un spectru?

Trecând precum un cadavru prin mulţime, mânat de o voinţă externă, privesc în stânga şi-n dreapta căutând o urmă de culoare în tot ceea ce era viu sau mort în jurul meu. Simţeam cum o furie exaltată a vieţii se vrea plină în ciuda neantului temporal! Aş fi vrut ca viaţa să circule în mine cu o plenitudine insuportabilă, cu evoluţiile ei anonime dinaintea individuaţiei, să ating senzaţiile extreme ce-mi dădeau cea mai ispititoare iluzie a existenţei!… dar poate râvneam prea mult. Eu nu mai existam cu adevărat – eram un spectru rătăcitor printre oameni, un om iremediabil pierdut, un om ieşit din cercul de erori şi iluzii înăuntrul căruia se desfăşoară toate actele noastre de zi cu zi.

Ochii mi se opresc pe o tarabă de distribuţie a presei. Citind titlurile de pe prima pagină a ziarelor observ că mai toate tind să aibă un numitor comun – laboratorul de cercetare, profesorul Nicolescu şi timpul. Cumpăr în grabă un ziar şi pornesc înspre parc, locul în care urma să găsesc prima bancă liberă spre a afla mai în detaliu despre ce este vorba. Simţeam cum inima îmi bate tot mai repede, şi o

bucurie inexplicabilă pune stăpânire pe mine. În sfârşit simţeam cu adevărat ceva; ceva-ul pe care îl căutam!

Citesc articolul dar acesta nu reuşeşte să mă lămurească cu mare lucru. E ceva ciudat, gândeam eu – un experiment oarecare aruncă o urmă de îndoială asupra modului în care am perceput sau mai exact tindem să percepem noi timpul. Doar atât! Nu era normal că aşa ceva să creeze o asemenea explozie de informaţie şi să primească o atât de excesivă atenţie din partea mass-media. Experimente ca acesta se petrec mai tot timpul fără mare vâlvă, şi cumva profesorul acela avea dreptate – nimic nu e concludent!

Mă reîntorc în oraş şi mă gândesc să trec pe la facultate. Eram curios să văd ce se petrece în zilele de duminică prin sălile de cursuri. Aveau loc tot felul de conferinţe pe diferite teme, iar intrarea era liberă. O zi perfectă pentru aşa ceva – zic eu gândindu-mă la această corelare a plictiselii mele cu timpul şi locul potrivit.

Sala nu era plină, dar totuşi nu mă aşteptasem să văd atâta lume. Înăuntru intră un tânăr de vreo treizeci de ani, care după o prezentare sumară începe să vorbească. Era doctor în psihologia temporală. N-am mai auzit de aşa ceva niciodată dar nici nu m-am mai gândit prea mult la asta, ci m-am lăsat absorbit de vorbele sale:

— Pentru ce noi, oameni ai unei culturi care apune, nu ne putem bucura de clipă? Fiindcă ne e frică de clipa care urmează! Bucuria noastră este o bucurie de agonie, când obsesiunea ireparabilului ne chinuie raţiunea. Există oameni încadraţi într-o anumită epocă istorică, pentru care succesiunea temporală se reduce la o trăire liniştită şi

echilibrată a clipelor. Vieţuirea aceasta nu creează o discontinuitate între clipe, ci le soarbe în ele însele, în posibilităţile lor proprii şi în conţinuturile lor interioare, fără o raportare continuă a uneia la cealaltă. De asemenea este una din particularităţile noastre fragmentare de a nu putea avea o revelaţie integrală a realităţii, de a deschide numai perspective limitate şi frânte lipsite de cuprinderea totală şi universală, astfel trăirea sub dimensiunea amplă a timpului face din orice act al vieţii un element în succesiune, o verigă într-un lanţ, un aspect fragmentar şi simbolic…

Era plăcut să asculţi pe acel om vorbind, iar din când în când tresăream la un adevăr demult intuit de mine şi perfect exprimat de el.

— Prezentul, trecutul, şi viitorul nu există. Prezentul nu este. Când ne gândim la eveniment, când îl receptăm, el deja a trecut. Evenimentul este în timp, dar el trebuie să moară pentru a fi înţeles. Doar când el e mort noi avem senzaţia că îl trăim. Viitorul poate foarte bine să nu fie. Când îl vom fi trăit, vom realiza că el nu a fost – ne va rămâne doar o amintire. Totul se desfăşoară între iluzie şi eclipsă. Totul nu e!… atâta vreme cât Totul îl raportăm la timp! Concesia pe care o facem pământului este jertfa vieţii noastre. Amăgirile noastre ard pe altarul timpului, şi doar fumul lor ajunge în eternitate. Umbrele se hrănesc cu sângele şi cu renunţarea noastră…

Ascultam cu un profund interes. Parcă eram drogat. Cu siguranţă eram un drogat care întotdeauna a trăit cu iluzia realităţii şi acum se trezea din letargie aflând pentru prima oară că nu e singurul care credea că în fond nimic nu există cu adevărat. Cel puţin nu în forma în care percepem noi lucrurile. Şi dacă nu există, de ce mă aflu într-o sală şi de ce sunt oameni în jurul meu? Dacă cu adevărat aceşti oameni

nu există, cu siguranţă că nu vor face niciun gest şi nu vor reacţiona dacă eu încep să urlu; şi totuşi ceva anume îmi scapă! Simţeam că omul acela are perfectă dreptate, dar nu puteam aplica şi înţelege în practică ceea ce susţine. Oare vorbele sale nu existau? Viaţa există atâta vreme cât dansul umbrelor sprijină iluziile noastre…

Aşa mă lăsam eu ispitit de gândurile ce mi se descompuneau în mii de fire şi-şi pierdeau intensitatea de fiecare dată când le filtram prin miliarde de sinapse.

— Procesul istoric ajunge să oscileze între determinism şi contingenţă, între legi şi capriciu, între Fizică şi Hazard. Rareori se produce o nenorocire pe care să nu o putem raporta fie la o neatenţie a providenţei, fie la indiferenţa hazardului. De ce acest mediocru război între două lucruri care dincolo de înţelegerea noastră se întrepătrund până la cele mai subtile cuante? Totul vine de la limitarea şi incapacitatea noastră de a înţelege ampla dimensiune a Timpului. Vedem timpul unidirecţional. Pornind de la această aparenţă şi considerând timpul unidirecţional drept o certitudine, ne limităm voit sfera unei eventuale cunoaşteri. Ne complăcem în cea mai profundă mediocritate şi apoi, în puţinele clipe în care iluzia ne ispiteşte, ridicăm naivi privirea spre un cer albastru cerând răspunsuri Divinităţii. Omul normal şi mediocru, ataşat de lumea înconjurătoare, interesat în frământări meschine, trăieşte în cea mai profundă iluzionare! Toată viaţa omului normal se reduce în fond la interesul pentru obiect, la vieţuirea în stil închis şi limitat. El aşteaptă totul de la timp, de aici rolul surprizei în viaţa acestuia. Incapabil să se ridice deasupra seriei temporale, el este un prizonier al cursului demonic al timpului. Da! Timpul liniar este demonul născut spre a ne condiţiona visarea!

Oh, dacă ai şti că demonul acesta e prietenul meu cel mai bun, ce mi-ai mai putea zice? Fără el de mult m-aş fi pierdut… gândeam eu.

— Ducem o luptă groaznică împotriva timpului şi a inerţiei vieţuirii temporale. Sentimentul normal şi mediocru al temporalităţii nu te poate duce decât la aşteptarea vieţii, la concepţia comodă a complacerii în surprizele diverselor momente. Carpe Diem – rămâne consolarea limitării noastre! Oamenii aşteaptă totul de la timp, aşteaptă ca idealurile să se împlinească în viitor, speranţele să se realizeze şi moartea să vină la „timpul" ei. Singurii care şi-au găsit „cheia" sunt cei care s-au despărţit de timp!

Oare lupta mea interioară pe care nu o înţelegeam făcea parte din tocmai acest război declarat temporalităţii? În clipa aceea voiam să mă destram, voiam să mă consum, voiam să mă pierd în timp, în spaţiu, în gânduri… Abia mai suportam apăsarea unei iluzii, unei limitări ce-mi fusese în trecut străină. Trăiam în prizonieratul unui cerc monoton şi inexpresiv, dar acum ştiam cu certitudine că odată am fost în afara lui! Din nou râvneam către o evadare, dar nu ştiam de unde să încep…

— Simţit-aţi vreodată începutul mişcării, chinuitu-v-a întâia plecare a lumii din ea însăşi? Aţi atins vreodată fiorul pur al mişcării, extazul prim al devenirii, vârtejul iniţial al timpului? N-aţi simţit niciodată acel moment al primei confuzii în febra iradiantă a corpului şi a sufletului vostru? Este ca şi cum într-o uitare şi o veşnicie, o scânteie răsărită din nimic aprinde focuri în spaţiu şi pictează lumini pe imensitatea întunecoasă a lumii, descrie profiluri ciudate pe fondul cenuşiu al spaţiului. Senzaţia întâii mişcări! Nu ne trăim atunci ca sursă a mişcării, ca întâiul bobârnac al lumii? Cine n-a simţit cum în el s-a adunat în vârtej mişcarea lumii,

cum în clocotul său se mişcă lumile nesfârşite şi nebănuite, acela nu va înţelege nicicând de ce după astfel de clipe omul devine esenţial altul, o fiinţă scoasă dintre fiinţe, precum nu va înţelege de ce o singură zi de asemenea fulgerări neîntrerupte ar fi destul pentru a-i consuma definitiv fiinţa…

Am rămas paralizat. Când mi-am revenit mi-am dat seama că omul plecase. Mă ridic de pe scaun şi vreau să fug după el, dar ceva îmi reţine atenţia. Mă uit în spate şi văd că nimeni nu s-a ridicat de la locul său. Toţi stăteau acolo şi priveau muţi tabla sălii de curs. Parcă ar fi înnebunit cu toţii. Nişte semne de întrebare stăteau paralizate în bănci şi refuzau cu încăpăţânare să se ridice. Nu am stat mult cu ochii aţintiţi spre mulţimea aceea îngheţată ci am început să o iau la goană în speranţa că-l voi mai prinde…

Ieşit în stradă, contactul cu abjecţia, cu cotidianul, m-a făcut să mă întreb dacă cele trei ore sublime pe care tocmai le petrecusem nu ţineau de halucinaţie? Şi totuşi acele ore îmi dăruiseră deopotrivă certitudinea şi emoţia realităţii supreme!

Îl văzusem în mulţime la câteva zeci de metri şi am început să îmi fac loc cu coatele printre trecătorii anonimi, fiindu-mi teamă că îl voi pierde…

Mă opresc lângă el gâfâind, iar el mă priveşte mirat şi mă-ntreabă cu o sinceră naivitate:

— Ce s-a întâmplat?

— Aş vrea să discutăm mai în detaliu despre cele întâmplate, îi spun eu după ce-mi trag sufletul. Mă intrigă multe din vorbele dumneavoastră… am continuat.

— Aaa… ai fost la conferinţă. Mă bucur că ţi-a plăcut atât de mult încât ai alergat în halul ăsta după mine! Ce anume te intrigă?

— Adevărul, i-am răspuns sec privindu-l drept în ochi.

— Aşa deci, spuse el, figura devenindu-i dintr-odată profund serioasă.

— Tu doar prezinţi probleme, dar cu ce ajuţi? Nu dai răspunsuri, nu dai soluţii practice…

— Te înşeli! Soluţia am dat-o… era o simplă vorbă strecurată între toate celelalte.

— „Singurii care şi-au găsit cheia sunt cei care s-au despărţit de timp?" întreb eu zâmbitor aşteptându-i mirarea.

— Da, îmi răspunde el la fel de serios.

— Şi oare cum m-aş despărţi de timp? Nu e chiar aşa de uşor ca-n vorbe.

— Vino cu mine şi am să-ţi arăt…

Ceaţa dispăruse, şi soarele palid al iernii îşi arunca cu timiditate câteva raze printre nori. Mergeam printr-un cartier cu case, prin locuri pe care le vedeam pentru prima dată. Eram convins că ştiu acel cartier liniştit în profunzimile sale, dar se pare că mă înşelasem. Nu-mi venea să cred, dar dovezile erau aievea – în viaţa mea nu văzusem acele locuri.

În timp ce mergeam, îmi povestea tot felul de lucruri, în principal asemănătoare cu ceea ce prezentase el la conferinţă, dar aveau un caracter mult mai personal. Adică mă vizau doar pe mine – simţeam asta din modul în care se exprima. Era mai mult o intuiţie de-a mea.

Intrăm într-o grădină în care experimentez un puternic sentiment de „Déjà Vu". Recunoşteam acea casă mare, cu draperiile niciodată trase. Părea tristă cu ferestrele permanent acoperite. Parcă acel loc plângea. Statuile de plumb sparte şi roase de timp, copacii negri şi desfrunziţi, piticii din ceramică colorată ce păzeau grădina înzăpezită – toate aceste elemente erau smulse din real constituind un

decor simbolic, abstract. Era o grădină pe care o recunoşteam perfect, şi în locul acela mă simţeam cu adevărat acasă.

— În acest loc cu siguranţă am mai fost cândva…

— Vino! Am să-ţi arăt ceva, îmi răspunse el ignorându-mi total întrebarea retorică.

Intrând în casă, certitudinea cunoaşterii locului acela m-a izbit încă o dată. Coridorul larg şi plin de uşi care duceau fiecare spre o altă lume interioară îmi era perfect cunoscut. Acele locuri se mulau perfect peste forma subtilă a sufletului meu dându-mi senzaţia de pace şi împlinire pe care de multă vreme o căutam.

El deschide o uşă şi intrăm amândoi înăuntru. În salonul mare o mulţime de oameni stăteau cu ochii închişi meditând parcă asemeni yoginilor. M-am cutremurat de groază şi am vrut să fug, dar mâna lui mă oprise:

— De ce te sperii? Îţi aminteşti ceva?

— Da, i-am răspuns în timp ce braţul meu încerca disperat să se elibereze.

— Ei sunt Navigatorii, mă bucur că-ţi aminteşti de ei. Mai demult şi tu erai unul, dar ai uitat, ai vrut să uiţi de toate acestea. Ai avut de îndeplinit o misiune, dar te-ai lăsat copleşit de atracţia lumii şi te-ai pierdut.

— Nu-mi amintesc! Dă-mi drumul! i-am strigat iritat privindu-l cu spaimă.

— Aceştia sunt gardienii timpului! Noi sondăm toate trecuturile şi viitorurile posibile, noi menţinem echilibrul fragil al existenţei umane. Din timp purcedem; în el ne mişcăm şi lui ne închinăm. Dansul umbrelor este extazul timpului. Tot ce cade în timp este victima farmecului nostru. Slujim timpul atrăgând prin joc pe închinătorii fiinţei. E de-ajuns ca un fir de praf să-şi greşească timpul şi locul ca

totul să se destrame căci întreaga existenţă e un cerc care porneşte şi se întoarce în acelaşi punct de fiecare dată, iar în cazul în care începutul şi sfârşitul pentru o clipă nu corespund, totul se destramă. Trecerea este imperceptibilă şi schimbările aduse trebuie să fie mici, dar omul doreşte visarea şi se avântă prea tare în căutări, de aceea rolul nostru e de a-i domoli avântul… Istoria se repetă pentru că în fond un ciclu al existenţei, o rotaţie completă a timpului în cercul determinărilor este mai mică decât îşi poate cineva imagina… Iar tu nu-ţi dai seama ce era să faci?

Îl privesc întrebător iar el cu resemnare îmi spune:

— Probabil deja totul e pierdut… nu ne rămâne altceva decât să aşteptăm fatalitatea. Mai sunt câţiva ani până la terminarea ciclului, şi nu cred că ceva mai poate fi corectat…

Simţeam cum amintirile se reîntorceau în mine. Le dezgropam din peşterile ascunse ale unui subconştient pe care voisem să-l uit. Îl uitasem, dar asta nu m-a făcut mai fericit!

Aşa era… am fost unul din Ei. Navigam prin miliarde de minţi adormite şi gânduri fugare în toate direcţiile timpului căutând micile erori, eventualele viduri ce puteau să apară în perfecţiunea unei fragile creaţii. În clipa în care apărea un grav defect, mă trezeam din transă şi urma să comit actele care urmau să corecteze şi să readucă cursul istoriei în albia necesară, unica albie posibilă creată de ramificaţiile fluidului temporal. Şi totuşi mă reîntreb acum din nou şi în zadar asupra scopului nostru în lume – nu s-ar putea gândi eternitatea fără noi? Numai aşa ar trebui gândită. Dar mă gândesc cu un nesfârşit regret că toţi cei care au meditat veşnicia s-au preocupat de om, mai mult decât toţi istoricii laolaltă. Am fost unul din ei! Dar undeva m-am pierdut. Să fie asta începutul sfârşitului? Fără noi, lumea asta nu mai poate

constitui nici măcar o amintire, fiindcă acel reziduu de existenţă care o caracteriza ca pretext, circumstanţă sau accident s-a subtilizat în nimic. Noi nu cunoşteam ce înseamnă aici. Noi nu aveam noţiunea de spaţiu. De aceea ne transpuneam atât de uşor în alte lumi.

— Îmi amintesc perfect, şi-mi pare rău de cele petrecute. Nu e vina mea că m-am pierdut…

Înţelegeam, îmi reaminteam totul dar din păcate nu puteam să determin eroarea! Ce nu a mers bine? Am sondat eternităţi alături de ceilalţi iar cercul nu trebuia să se frângă! De ce m-am pierdut?… mă întrebam zadarnic.

— Probabil nu mai are niciun rost… Azi căutam pe cineva care să-ţi ţină locul… Caut aproape în fiecare zi; vorbesc la nesfârşit sperând să găsesc o persoană potrivită, dar toţi sunt caracterizaţi de aceeaşi imposibilitate organică de a transcende asimilarea imanentă în temporal. Nimeni nu poate să se desprindă din cerc. Sunt singur în disperările mele, şi niciunul din aceştia nu se trezeşte spre a-mi da o soluţie, spuse arătând cu dezgust spre ceilalţi navigatori.

Viaţa trăită anonim şi universal, în anticipările individuaţiei, nu dă ea fiori absoluţi? Cu siguranţă nu voisem să mă pierd, iar acum în nostalgia paradisului pierdut începeam să-mi amintesc toate infiniturile trăite. A fost o clipă în care toate drumurile duceau spre un anumit act. Toate faptele şi acţiunile se opreau undeva. Nu înţelegeam nimic, totul era prea ambiguu şi se pierdea în prea multe minţi şi curente spre a-l putea urmări şi spre a-i prinde esenţa. Tot ce am putut să fac a fost să determin ca fenomenul să se întâmple cât mai aproape de locul acesta. Am lăsat în minţile oamenilor constrângerile cauzale necesare, şi m-am trezit din transă urmând să investighez

totul îndeaproape… dar o dată trezit se pare că am uitat totul şi m-am pierdut.

Dintre aceşti Navigatori anonimi doar doi trăiau într-un moment unic al timpului. Unul eram eu, şi celălalt era lângă mine şi părea copleşit de o mare durere. Parcă lumea se sfârşise pentru el.

Întotdeauna intuiţia şi sentimentele au luat-o înaintea minţii şi logicii, aşadar eu eram convins în sinea mea ca totul se rezolvase cumva. Lumea exista şi avea să existe şi în viitor! Criza era rezolvată… ştiam asta.

— Știu despre ce este vorba, am tresărit ca-n faţa unei revelaţii! Simţeam cum entuziasmul mă face să explodez în mii de particule, să mă împrăştii în miliarde de raze care fiecare cu voinţa ei individuală să călătorească din inimă în inimă şi să arate tuturor oamenilor noile alte miliarde de cursuri ale istoriei ce urmau să curgă cu o infinit mai mare putere prin stăvilarele rupte ale timpului!

Știinţa a atins sfidarea timpului! Descoperirea era inevitabilă, tot ce am putut eu să schimb a fost locul în care urma să se producă!

Am ieşit din casa aceea, am părăsit acea grădină moartă şi am început să fug prin labirintul de străzi, prin acele tenebre ale subconştientului, căutând ieşirea. Fugeam disperat urmărind un gând efemer care urma să mă readucă în realitatea mult râvnită, realitatea care în sfârşit va deveni Reală! Casele devin cunoscute, străzile la fel. Mă apropiam tot mai mult de centrul oraşului, şi obosit de fugă şi copleşit de extaz cad.

Deschid ochii şi văd în jurul meu o mulţime de chipuri mirate şi întrebătoare. Mă ridic şi instinctiv duc mâna la cap.

Un cucui proeminent sfida calota sferică a craniului.

— Eşti în regulă? Totul e OK? se desprind nişte voci din mulţime.

— La naiba… exclam eu simţind netezimea gheţii de sub mine.

Mă ridic şi merg mai departe cu o grozavă durere de cap. În jurul meu totul se schimbase iar soarele iernii strălucea cu putere eliberând natura din închisoarea albă.

Ajuns acasă deschid televizorul şi mă întâmpină aceeaşi certitudine stranie – totul e schimbat! Ştirile mă intrigau foarte mult, titluri care mai ieri erau o utopie.

„România face ultimele demersuri pentru intrarea în UE; NATO cere cooperarea României pentru o alianţă strategică; teoria profesorului Nicolescu continuă să surprindă oamenii de ştiinţă cu nebănuitele-i resurse practice… Primul accelerator de particule subatomice realizat la laboratorul de cercetare din Bucureşti confirmă posibilitatea călătoriei temporale… Actualmente se lucrează la un reactor cu trifuziune care promite că va rezolva problema energiei globale…”

Nu îndrăzneam să privesc calendarul. Mă gândeam cu nostalgie la acel doctor în psihologia temporală pe care probabil nu am să-l mai văd niciodată. Grădina aceea a dispărut, paradisul s-a destrămat, şi nu mai există nicio urmă care să-mi confirme existenţa lui trecută. Cine va mai veghea mersul lumii? Cine va sfida demonul timpului? Sincer, nu îmi mai pasă de răspunsurile acestor întrebări. Îmi trăiam viaţa amintindu-mi de fiecare dată de cuvintele profesorului Nicolescu care declara în faţa presei extaziate întrebat fiind de posibilitatea călătoriei în timp:

„— Este posibilă!… dar nu şi necesară”.

În explozia şi vacarmul produs în sala de audienţă, doar eu am auzit ultimele cuvinte, care au fost mai mult o şoaptă, un gând adresat doar mie…

În gândurile cele mai banale şi în actele cele mai neînsemnate, te surprinde uneori suspendarea subită a timpului. Un fior rar te duce undeva departe şi în loc să te lase progresul timpului în urmă, i-o iei tu înainte. Nu ştii dacă este veşnicia care te-a furat sau un viciu în conştiinţa temporalităţii. Suspendarea subită a timpului dovedeşte cât eşti de străin în sânul însuşi al vieţii şi cât de pregătit ai fi de o evadare, dacă ai dori-o. Lumea ar fi putut foarte bine fi altceva decât viaţa şi mai cu seamă, moarte! Nemurire, bunăoară?

Niciodată să nu credem că începem sau sfârşim ceva, viaţa noastră să fie ca o beţie de fiecare clipa, în care fiind total prezenţi să nu avem ce uita şi să nu avem ce dori. Trăieşte, ca şi cum înainte de tine n-ar fi fost nimic şi ca şi cum nimic nu ţi-ar urma. Scârbă să-ţi fie de a fi verigă într-un lanţ, a desăvârşi sau a strica o moştenire. Nu există nici înaintaşi şi nici urmaşi ai gândurilor absolute… doar noi murim sub ele!